

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4463/2026
15.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Китановић Башић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник ВВ, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 102/26 од 25.02.2026. године, у седници већа одржаној 15.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиље се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж2 102/26 од 25.02.2026. године, тако што се туженом ББ забрањује свако даље узманиравање тужиље АА, непосредно и телефоном, почев од 15.05.2026. године као дана пресуђења, у трајању од годину дана.

У преосталом делу ревизија изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 102/26 од 25.02.2026. године се **ОДБИЈА**.

Образложење

Основни суд у Новом Саду је донео пресуду П2 1291/2024 дана 25.11.2025. године, којом је одбио тужбени захтев тужиље да се одреди мера заштите од насиља у породици и да се туженом забрани да контактира и прилази тужиљи на удаљености мањој од 100 метара, као и приближавање месту становања тужиље и месту рада ... – ..., Улица ... бр ..., као и свако друго узнемиравање непосредно и телефоном почев од дана пресуђења па у трајању од годину дана као и да се тужени обавезе да тужиљи накнади трошкове поступка, те одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суди у Новом Саду је пресудом Гж2 102/26 од 25.02.2026. године, одбио жалбе парничних странака и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П2 1291/2024 од 25.11.2025. године, те одбио захтеве парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила дозвољену и благовремену ревизију, којом пресуду побија због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку и закључио да је ревизија делимично основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Не стоје наводи ревизије о битним повредама одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом у смислу одредбе члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, јер је противна наводима ревизије, другостепени суд ценио битне жалбене наводе тужиле и нема таквих контрадикторности у разлозима првостепене пресуде које би биле од значаја за правилну примену материјалног права, како то сматра тужила.

Према утврђеном чињеничном стању од стране првостепеног суда, на основу кога је донета побијана пресуда, парничне странке су брачни супружници, а њихова заједница живота прекинута је 13.08.2023. године, када су парничне странке са заједничким малолетним дететом боравиле у посети родбини у ..., након чега је по повратку услед сазнања да је тужила у емотивној вези са другим мушкарцем, што је сазнао читајући поруке из њеног телефона, тужени оставио тужилу на безинској пумпи, а наставио пут кући са малолетним дететом. Тужилу је оставио без личних докумената, мобилног телефона и др, тако да се тужила у ... вратила аутостопом. Након наведеног догађаја је тужени тужили слао поруке увредљиве садржине. Туженом су 21.10.2023. године изречене хитне мере забране приласка и контактирања тужиле, које су продужене решењем суда, према стању у списима предмета до 22.11.2023. године. Тужени је поштовао изречене мере. Утврђено је да је једном приликом дошао испред зграде у којој тужила ради, али јој том приликом није прилазио. Након прекида заједнице живота не живе заједно а комуникација им је сведена углавном на питање у вези са заједничким дететом. Утврђено је да је комуникација између парничних странака поремећена, да нису спремни да преузму одговорност за своје поступке, да се међусобно оптужују за спорне ситуације и догађаје. Судови су закључили да страх код тужиле који тврди да је има због дописивања са туженим није оправдан, на основу тога што тужена одговара. Наиме, у наредном периоду тужени јесте слао поруке увредљиве садржине, које су понекад имале контекст претњи, али је таква комуникација између парничних странака била обострана, те првостепени суд сматра да понашање туженог није довело до осећања страха и угрожености, нарушеног спокојства, мира и безбедности тужиле. Чињеница да се тужила јављала лекара не мора нужно значити да је у том тренутку осећала страх од понашања туженог, већ по мишљењу првостепеног суда тужила се осећа нелагодно због новонастале ситуације и престанка заједнице живота са туженим на описани начин, нарочито узимајући у обзир догађаје из августа, а да се она јављала лекару тек у новембру месецу. Коначно, првостепени суд сматра да због смиривања конфликтних ситуација између парничних странака и држања туженог након спорног догађаја, те непостојања страха тужиле, изрицање мера заштите од насиља у породици није оправдана.

Другостепени суд је полазећи од утврђеног чињеничног стања налази да је правилна одлука првостепеног суда да нису испуњени услови за изрицање мера заштите од насиља у породици против туженог, у смислу одредаба породичног закона. Према оцени другостепеног суда ради се о ситуацији у којој је дошло до вербалне и непримерене комуникације, до уврада и претњи, али са обе стране, што не представља довољан основ за изрицање мера заштите у тренутку пресуђења, нарочито након прекида заједнице живота странака и изрицања хитних мера које су несумњиво оствариле своју сврху. Не постоји реална и непосредна опасност по тужилу, субјективни осећај страха који није праћен објективним показатељима актуелне угрожености у време пресуђења није довољан основ за изрицање мера. Протек времена од догађаја из августа 2023. године уз поштовање изречених хитних мера од стране туженог, одсуство нових инцидената и налази органа старатељства указују да у моменту доношења одлуке нису постојали законски услови за изрицање мера заштите. Поред наведеног, првостепени суд правилно указује и на садржину порука које је тужила упућивала туженом, из чије садржине се такође не може извести закључак о постојању страха од туженог, у објективном смислу.

Врховни суд је оценом утврђеног чињеничног стања, разлога правноснажног пресуђења и навода ревизије тужиле оценио да је ревизија делимично основана.

Према утврђеном чињеничном стању, постоји проблем у комуникацији између странака, који може изазвати стрес, неповерење, нелагодност, укључујући изражавање погрдних речи. Због тога Врховни суд оцењује да постоји потреба за одређивањем мере заштите против туженог, који врши насиље над тужилом изражавањем погрдних речи, дакле у вербалној комуникацији којом изазива емоционалну нелагоду и тензије. Закључак нижестепених судова да то не изазива страх код тужиле, који изводе из тога што и тужила туженом одговара на такве поруке, није од значаја. Насиље у породици у смислу одредбе члана 197. Породичног закона јесте и понашање којим један члан породице угрожава спокојство другог члана породице, не само телесни већ и психички интегритет, па и вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање. Због тога у конкретној ситуацији постоји основан разлог да се одреди мера заштите из члана 198. став 2. тачка 5. Породичног закона, забране даљег узнимиравања тужиле, која ће трајати највише годину дана од овог пресуђења, применом одредбе члана 198. став 3. Породичног закона. Према утврђеном чињеничном стању у време првостепеног пресуђења, ова мера је нужна заштита тужилиног психичког интегритета од вербалног насиља које се наставило од стране туженог, порукама, и њиховом међусобном вербалном контакту. То што тужила не трпи страх па и одговори туженом не значи да такво насиље са стране туженог не постоји. Врховни суд оцењује да је ово ограничавање у понашању туженог нужно и довољно. Ово с тога што према утврђеном чињеничном стању од завршетка мера које су биле изречене као хитне и продужене до 22.11.2023. године, нема утврђених чињеница о поновљеном понашању са стране туженог које би значило и другачије насиље у породици, странке комуницирају, па и контактирају тако што преузимају дете један од другог, према утврђеном чињеничном стању без таквих проблема који би изискивали и друге мере заштите од насиља које се предлажу тужбеним захтевом у преосталом делу.

Према изнетом је Врховни суд усвојио ревизију и преиначио побијану пресуду на начин што је одредио меру заштите, као у изреци ове пресуде, а у преосталом делу

ревизију одбио, применом одредаба члана 414. и члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Овакав исход парнице не мења одлуку о трошковима целог поступка, о чему је Врховни суд одлучио применом одредбе члана 165. став 2. у вези члана 153. став 2. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић